అమెరి "కలగూరగంప" కామెడి

వంగూరి చిట్టెన్‌రాజు

"చుంచు బాగోతం" కథ

3

అసలేం జరిగిందంటే...అసలు నాకు ఎప్పుడూ ఏం జరుగుతుందంటే....నేను ఎప్పుడు ఏ సాహితీ సభకి వెళ్ళినా, ఘంటసాల మరియు బాలూ పాటల కార్యక్రమానికి వెళ్ళినా నాకు కాక పోతే మరొక చుంచు సాహిత్యవేత్తకో, చుంచు గాయనీ గాయకులకో అది జరిగి తీరుతుంది.

నాందీ ప్రస్తావనగా...నేను ఎక్కువ రిసెర్చ్ చెయ్యక్కరలేకుండానే, అనుభవ పూర్వకంగా తెలుసుకున్న ప్రగాఢమైన విషయం "చుంచు పరిణామ చరిత్ర". అదేమిటంటే, చుంచులు నేను పుట్టిన తరవాత పుట్టాయి. అవి మూడు , నాలుగు రకాలు. పూర్వం అన్నీ ఒక తోకతో, అప్పుడప్పుడు రెండు తోకలతో విడి, విడిగా వచ్చేవి. కొన్నింటికి అంతా కలిపి ఒకటే నొక్కుడు. మరి కొన్నింటికి ఎడం వేపు నొక్కితే ఒక విధంగానూ, కుడి వేపు నొక్కితే మరొక విధంగానూ పరిగెడతాయి. అతి తెలివి తేటలకి పోయి, నా లాగానో, తెనాలి రామలింగడు దేవి ప్రసాదించిన రెండు పాయసాలనీ కలిపి తాగేసినట్టుగానో, రెండూ వేపులూ ఒకేసారి నొక్కితే అంతే సంగతులు, "ఎక్కడి చుంచు అక్కడే" అనుకుని ఆ చుంచు భీష్మించుకుని కూచుంటుంది. ఆ తరవాత తోకల సైజు హనుమంతుడి సైజు నుంచి తగ్గిపోయి, అసలు. సిసలు చుంచు సైజుకు దిగింది కానీ, నెత్తి మీద ధగ ధగా మెరిసిపోయే లైట్లు ఆభరణాలుగా వెలిశాయి. మరి కొన్ని నెలలకి, ఏళ్ళకి కాదు...నెలలకే... మొత్తం తలా, తోకా రెండూ పోయి కంటికి కనపడకండా ఎక్కడో లోపలే దాక్కున్నాయి చుంచులు. మనం వెతుక్కుని చావకుండా, అది లోపల దాక్కున్న చోటుకి పైన చిన్నసైజు గోళీ కాయని పెట్టారు. ఆ గోళీ కాయని వేలుతో తిప్పితే చుంచు మహారాజుని ఇది వరకూ ఎడం పక్కనో, కుడి పక్కనో నొక్కితే కదిలిన ఫక్కీలో ఉన్న చోటునించి కదలకండా ఆ చుంచు తెర మీద కదులుతుంది. కానీ, గోళీక్కాయల ఆట ఆడడం తెలియని ఆడంగుల అవస్థ గమనించి, ఆ గోళీ కూడా మాయం అయిపోయి, మహారాజశ్రీ చుంచు భగవాన్ గారు తన భారం మోస్తూ, దీని క్రింద దాక్కున్నారోచ్, మీకు శ్రమ లేకుండా కేవలం మీ ఒక్క వేలితో శ్రీవారిని ఎటు పడితే అటు తిప్పుకోవచ్చునోచ్ అని కొత్త పద్ధతి వచ్చింది. లోపల దాక్కున్న మౌస్ ..అనగా పైన ఉదహరించిన చుంచు, కేవలం వేలితో ఆ చుంచుని నాజూకుగా అటూ, ఇటూ తిప్ప వలసిన మౌస్ పేడ్ ఉన్న ల్యాపు టాపు కంప్యూటర్ని ఈ మధ్యనే కొనుక్కున్నాను.

ఈ పరిణామక్రమంలో మధ్యలో ఒక సారి, తోక పూర్తిగా కత్తిరించేసి, కేవలం తలకాయని మాత్రమే రిమోట్‌గా వాడి, అదే నొక్కుడు కార్యక్రమం కంటిన్యూ చెయ్యవలసిన ఒకానొక కలన యంత్రం..అనగా కంప్యూటర్ కొనుక్కున్నా, రోజుకొక చుంచు రిమోట్ లోకి పారిపోయి సోఫా వెనక్కో, మా క్వీన్ విక్టోరియా చేస్తున్న ముక్కల పులుసులోనో పడిపోయి అది చుంచు పులుసుగా మారిపోవడమో పదే, పదే జరిగింది. అటువంటి పులుసు వంటకం బెంగాలీ వారిదో, తైవాను వారిదో నాకు తెలీదు కానీ ఆంధ్రా వారు...క్షమించాలి... సీమాంధ్రా మరియు తెలంగాణా వారు చుంచులనూ, అదే వంశీయులైన ఎలకలనూ, బెండీకూట్‌లనూ భుజించరని నాకు తెలుసు.

ఇక టీవీ నైన్ పరిభాషలో ....కట్ చేస్తే....అనగా "సుత్తి" తగ్గిస్తే....ఈ మధ్యనే ఆస్టిన్‌లో సత్యం మందపాటి గారి ఆధ్వర్యంలో జరిగిన మా 26వ టెక్సస్ సాహితీ సదస్సుకి వెళ్ళాను. అందులో ముళ్ళపూడి గారికి నివాళి ప్రధానాంశం. ఆ నివాళిలో నా దగ్గర ఉన్న బాపు-ముళ్ళపూడి గారి అపురూపమైన వీడియో ప్రదర్శించడానికి నేనూ, మా క్వీన్ విక్టోరియా ముందు సీటులోనూ, మా హ్యూస్టన్ సాహితీ లోకం మిత్రులు సత్యభామా, ఇర్షాద్ గారూ వెనక సీటులోనూ కూచున్నారు. మా లెక్సస్ యెస్యూవీ డిక్కీలో పైన ఉదహరించిన "లోపల ఎక్కడో దాచేసిన చుంచు" ఉన్న నా కొత్త ల్యాపు టాపుని పడుకోబెట్టేశాను. సాధారణంగా కారులో కూచుని డ్రైవింగ్ మొదలుపెట్టగానే జరిగే "క్వీన్ విక్టోరియా దాడి" నుంచి నన్ను కాపాడడమే వారి తక్షణ కర్తవ్యం అని నేను ముందుగానే చేసిన విన్నపాన్ని మన్నించి సదరు సత్యభామామణి తన కిల కిలల తోటీ, ఇర్షాద్ మహాశయుడు "నిలబడే హాస్యానికి" చోటు లేదు కాబట్టి చతికిలబడి కూచునే హాస్యాన్నీ అందిస్తూ, నన్ను "కారులో మరొకసారి రాజుగారి వీర మరణం" నుంచి కాపాడారు. అన్నట్టు, ఈ ఇర్షాద్ అనే వైజాగాయన ... అంటే "నిలబడే హాస్యగాడు"గా అందరినీ నవ్వించును, సత్యభామామణి అద్భుతంగా మాట్లాడును, అత్యంత శ్రావ్యంగా పాటలు పాడును.

మూడు గంటల ప్రయాణం తరవాత, సదస్సు ప్రాంగణంలో ప్రవేశించి, జనం అంతా పులిహోర, దద్దోజనమూ భోజనం చేస్తూ నేను నా ల్యాపు టాపునీ, వీడియో ప్రదర్శనకి ప్రొజెక్టరునీ హాలులోకి తీసికెళ్ళి, ఎక్కడ పెట్ట వలసిన వైర్లూ, ఆ డీవీడీ డిస్క్‌ని కూడా అది పట్టే చోటే నా కంప్యూటర్‌లో పెట్టాను. చెప్పొద్దూ, ఈ నాటి కంప్యూటర్లన్నీ "ఇడియట్ ప్రూఫ్". అంటే, నా బోటి గాడు డీవీడీని ఫోన్ లైన్ లోకీ, ఫ్లాష్‌డ్రైవ్‌ని డీవీడీ కన్నంలోకీ తోసేసి అవి పని చెయ్యకపోతే వెధవ మొహం పెట్టే అవకాశాన్ని ఇవ్వరన్నమాట. దేని కన్నం దానిదే. వావ్....దటీజ్ టెక్నాలజీ!

మొత్తానికి సత్యం గారు గోడ మీద ఎంతో శ్రమ పడి మూడు వేల అడుగుల పొడుగున్న స్కాచ్ టేపుతో పకడ్బందీగా అంటించిన తెల్ల దుప్పటీ ముందు కంప్యూటరూ, ప్రొజెక్టరూ, దాని క్రింద హైట్ అడ్జెస్ట్‌మెంట్‌కి రెండు పుస్తకాలూ, అన్నీ రెడీగా ఉన్నాయని అనిపించగానే, రెండు ప్రధానమైన విషయాలు జరిగాయి. మొదటిదేమో ఏ కళనుందో కానీ, ఆ వెధవ ప్రొజెక్టర్‌కి కళ్ళు కనపడక, "కంప్యూటర్ కనపడుట లేదు" అని ప్రకటిస్తూ వెర్రి మొహం పెట్టింది. నేను "ఈడియట్" నేమో అని ఈ పాటికే కొంతమందికి అనుమానం వచ్చేసినా, అది వెర్రి మొహం పెట్టింది అని నాకెలా తెలిసిందంటే, ఎదురుగుండానే ఉన్న సత్యంగారి దుప్పటీ మీద అంతా తెల్ల, తెల్లగా మాత్రమే బొమ్మ లేకుండా మిట్ట మధ్యాహ్నం పండు వెన్నెల కాస్తూ, సరిగ్గా అదే సమయంలో వర్షం కురుస్తూ, తుస్సు మని శబ్దం మాత్రమే వినపడింది. ఎంత వెతికినా ఆ వర్షంలో తడుస్తూ త్రిషా కానీ, ఇలియానా కానీ కనపడక చాలా ఆశాభంగం చెందాను. ఒక వేళ మహేష్ బాబు కనపడినా, నేనూ దద్దోజనం తినడానికి వెళ్ళిపోదును.

ఆ రెండోదీ, అతి ముఖ్యమైనదీ ఏమిటంటే, నేను చూపుడు వేలితో మొదలు పెట్టి, అటు చిటికెన వేలూ, ఇటు బొటన వేలూ అంగుష్టంతో పదమూడు సార్లు గాయత్రి జపించినట్టు ఎన్ని విధాలుగా తిప్పినా తెర మీద...అంతే సత్యంగారి తెర కాదు. కంప్యూటర్ స్క్రీన్ మీద చిన్న బాణం మార్కు ఎక్కడ వేసిన గొంగళీ అక్కడే అన్నట్టు కదల లేదు. మెదల లేదు. అనగా ఎంతో ఆత్మీయమైన నా

చుంచు నిద్ర లేవ లేదు. అది హాయిగా నిద్రపోతుంటే, ఇక్కడ నాకు హైటెక్ చెమట్లు పట్టేశాయి. ఇలాంటి స్పెషల్ కేటగిరీ చెమట పట్టినప్పుడల్లా నేను, అక్కడ ఉన్న ఐటీ కుర్రాళ్ళలో ఎవరో ఒకరిని పిలుస్తాను. అంటే, మనం విమానంలో గాలిలో ఉండగా గుండె పోటు వచ్చిందనుకోండి. అప్పుడు ఆ ఎయిర్ హోస్టెస్ ఏమో " ఈ విమానంలో ఎవరైనా డాక్టర్లు ఉన్నారా?" అని అడుగుతుందిగా. ఇది కూడా అలాటి అర్థాంతరం కేసే! డిడక్టిబుల్ లేని యమర్జెన్సీ లాంటిది.

అదిగో అప్పుడు రంగప్రవేశం చేశాడు మా రాముడు. రాముడు రంగ ప్రవేశం చెయ్యగానే, అందరి ఐటీ కుర్రాళ్ళలాగే, నా ల్యాపు టాపులో ఉన్న రెండు వేల పై చిలుకు బటన్లంటినీ ఎడా, పెడా నొక్కి అవతల పారేశాడు. అది చూసి నాకు మా చిన్నప్పటి కారు గుర్తుకొచ్చింది. అది ఎప్పుడైనా రోడ్డు మీద ..అంటే రోజూ అన్నమాట...ఆగిపోతే, మా డ్రైవర్...అతని పేరు కూడా రాముడే.. థపీ, థపీమని ఇంజను దగ్గర మొదలు పెట్టి, వెనకాల "రావు గోపాల రావు" పడుకోబెట్టేసే డిక్కీ దాకా చేత్తోటో, సుత్తితోటో కొట్టేస్తూ పోతే ఎక్కడో అక్కడ ఘాటి దెబ్బ తగలగానే ఇంజను బుస్సు మని పొగలుగక్కుకూంటూ స్టార్ట్ అయిపోయేదన మాట. ఈ నాటి రాముళ్ళూ అంతే. కంప్యూటర్లూ అంతే. ఎప్పుడైనా మొరాయిస్తే వెంటనే పవర్ కట్ చేసి, రీ స్టార్ట్ చేస్తే మళ్ళీ ప్రాణం పోసుకుంటాయి. ఈసారి కూడా నేను అనేక సార్లు అదే పని చేసినప్పటికీ చుంచు గారు కుంభకర్ణుడి వలె గాఢనిద్రలోనే ఉన్న కారణం చేత రాముడు శరణు కోరాను.

తను సంధానం చేసిన బాణాలూ ఏమీ పనిచెయ్యక, తెరమీదున్న ఏకైక రామ బాణం ఏ కోశాన్నా కదలక, ఇతర అస్త్రాలు ఏమీ పని చెయ్యక, నానా అవస్థా పడుతూ, చచ్చిన చుంచుని బతికించలేక నేనూ, రాముడూ చింతిస్తుంటే, "సార్, మీ దగ్గర తోక ఉన్న రిమోట్ చుంచు ఉందా" అని అడిగాడు ఒక హనుమంతుడు గాడూ. అప్పుడు "ఆయనే ఉంటే మంగలి ఎందుకు?" అనే సామెత నాకు స్ఫురించింది. ఉంది కానీ, మా సోఫా ఇక్కడికి తోసుకు రాలేదు సార్ అని సమాధానం చెప్పాను. అది విని, ఆయన నన్ను వెర్రి వెధవని చూసినట్టి చూసి, సదస్సు ప్రాంగణం నుంచి నిష్క్రమించాడు. పాపం, దద్దోజనం తిన్నాడో లేదో!

మొత్తానికి అందరం ఎంత తంటాలు పడ్డా, ఆ రోజు నా చుంచు మరణశయ్య నుంచి లేవ లేదు. కానీ, లేచి ఆటూ, ఇటూ పరిగెడుతున్న చుంచు ఉన్న కంప్యూటర్‌ని భుజాన్న వేళ్ళాడేసుకుని "వర్కింగ్ ఫ్రం హోం" చేస్తూ, సాహిత్య సదస్సుకి వచ్చిన మరొక ఐటీ గారి ధర్మమా అని ముళ్ళపూడి గారి వీడియో, ఆయన ప్రసంగం అందరికీ చూపించగలిగాను. ఆ నాడుమా టెక్సస్ సాహిత్య బృందం అంతా ముళ్ళపూడిగారికి నివాళులు అర్పించాం.

ఆ మర్నాడు "శవాన్ని భుజాన వేసుకున్న బేతాళుడి" లాగా ఆ చచ్చిన చుంచు ఉన్న చచ్చు కంప్యూటర్ని తీసుకుని హ్యూస్టన్ రాగానే...."సార్, ఇప్పటికైనా, ఏ కంప్యూటర్ అయినా, వాడే ముందు ఖచ్చితంగా ఎలక వాహన పూజ చెయ్యాలి సార్. లేక పోతే ఇలా చుంచు భాగోతమే జరుగుతుంది, దాని మీద ఒక కథ రాసుకోవచ్చు" అంటూ రాముడిగారి పరామర్శ ఫోన్ లో వచ్చింది. అవును సుమా, చుంచుగారి కంటే అన్నగారైన ఎలకగారి వాహన పూజ అనగా వినాయకుడి దణ్ణం పెట్టుకోకుండా చుంచు ప్రవర్తన మీదనే ఆధారపడ్డ కంప్యూటర్ వాడితే జరిగే భాగోతం ఇదే కదా అనుకుంటూ....ఈ చుంచు భాగోత రచన ఉపక్రమించాను.

"నీతో ఎప్పుడూ ఇదే...ఎక్కడో మొదలెట్టి, ఎక్కడికో పోతావ్.....ఏదో చుంచు సాహితీవేత్త, చుంచు గాయనీ గాయకులు అంటూ మొదలెట్టావుగా ఈ భాగోతమూ? వాటి భావమేమి బ్రెరి బాడా?" అంది బెంగాలీ టైపులో మా క్వీన్ విక్టోరియా....అనగా...టెంకి జెల్ల సమయాసన్నం అయిందన మాట.

"ఓ అదా! చదవ దల్చుకున్న కథనో, కవిత్వాన్నో, పాడదల్చుకున్న పాటలనో హాయిగా కాగితాల మీద కాకుండా. కంప్యూటర్ లోనో, ఐ పాడ్‌లోనో పెట్టేసుకుని, స్టేజ్ మీదకి వెళ్ళిపోయి, మొహం మీద అద్భుతమైన భావం ప్రకటిస్తూ తీరా మొదలుపెట్టే

సమయంలో సదరు కంప్యూటర్‌లో చుంచు గారు పనిచెయ్యకపోతే జరిగేదాన్నే చుంచు భాగవతమనీ, అటువంటి వారినే చుంచు సాహితీవేత్త, చుంచు గాయనీ గాయకులు అనాలనీ నా నిర్వచనం" అన్నాను, చుంచు గారిని పడుకోబెట్టేసి.

ఓ అదా! 'ఏదో మీసాల సైజు తప్పు, నీ మొహానికీ, ఆ చుంచు మొహానికీ పెద్ద తేడా లేదులే! ...ఆ అర్ధరాత్రి పూట నేను విన్న ఆఖరి తెలుగు మాటలు!

***

Click here to share your comments on this article